

Arrest

nr. 219 821 van 15 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VREBOS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en geboren in het dorp Kalinaul, gelegen in het district Kazbekovsky, Republiek Dagestan, Russische Federatie. In 2012 bent u gehuwd met A. A. (...). Na uw huwelijk ging u bij uw echtgenoot in het dorp Bayramaul wonen in het district Khasavyurt. Jullie hebben één dochter samen. Vanaf 2017 werkte u in elk weekend als dienster in een café in de stad Khasavyurt. U werkte er normaal gezien altijd overdag. Op 8 april 2018 vroeg uw collega, O. K. (...), die normaal 's avonds werkte, of u haar niet voor één keer kon vervangen. U ging hiermee akkoord. Toen het die avond bijna sluitingstijd was, kwamen er nog drie mannen in het café binnen. Er waren op dat moment geen andere klanten meer aanwezig. De mannen hadden zelf alcohol

bij, maar wilden nog eten bestellen. U zag dat ze dronken waren. Ze maakten vieze grappen en wilden dat u bij hen zou komen zitten. U ging hier niet op in. Toen u het eten voor hen op tafel zette, greep één van hen u echter bij de arm. Hij zette u op zijn schoot en legde zijn hand over uw mond zodat u niet om hulp kon roepen. U probeerde zich los te maken, maar het lukte niet. Op een bepaald moment probeerde deze man om uw jurk los te maken. Hij nam toen zijn hand even van uw mond weg waardoor u om hulp kon roepen. Twee vrouwelijke collega's van u die in de keuken waren, kwamen kijken wat er aan de hand was. U vluchtte naar de keuken. Eén van uw collega's belde de politie. De politie kwam ter plaatse en nam uw collega's en u mee naar het politiebureau. De politiemannen namen ook de videobeelden van de camera in het café in beslag. Op het politiebureau zei een agent u dat de drie mannen hoge politiefunctionarissen van de Tsjetsjeens Republiek waren en dat u beter geen klacht tegen hen kon indienen. De politieagent bood u zelfs geld aan als u over het incident zou zwijgen. U diende echter wel klacht in. De volgende dag ging u naar het ziekenhuis om uw verwondingen te laten vaststellen. Uw echtgenoot vernam eveneens de volgende dag dat uw klacht en de camerabeelden voor verder onderzoek doorgestuurd werden naar het politiekantoor van Dilim in het district Kasbekovsky omdat u in dat district officieel geregistreerd was. Drie of vier dagen later kwamen onbekende personen in burger naar uw huis. Ze vroegen u om de klacht in te trekken. U weigerde om dit te doen. Tien of elf dagen later kwamen er enkele mannen in uniform naar uw huis. Ze spraken met uw echtgenoot. Toen de mannen weg waren, greep uw echtgenoot u bij de haren en sleurde hij u voor de ogen van jullie dochter over de vloer. De mannen hadden hem blijkbaar verteld dat u in het café als prostituée werkte. Uw echtgenoot eiste dat u onmiddellijk het huis zou verlaten. Hij wilde niets meer met u te maken hebben. U pakte uw spullen in en ging bij uw ouders wonen. Op 30 april 2018 vielen onbekende personen uw ouderlijk huis binnen op zoek naar u. Uw vader werd door hen geslagen. U was op dat moment onderweg naar de crèche om uw kleine zus op te halen. Toen u uit de crèche kwam, werd u tegengehouden door uw neef, V. Z. (...). Hij vertelde u dat er een huiszoeking was gebeurd en nam u mee naar zijn huis. U vertrok op dezelfde dag met het vliegtuig naar Moskou waar u bij uw andere neef, V. Y. (...), ging wonen. In september 2018 bent u gehuwd met G. M. (...), de zoon van kennissen van uw ouders, die in Frankrijk woont. Op 6 november 2018 vielen onbekende personen nog een keer uw ouderlijk huis binnen op zoek naar u. Uw moeder diende klacht in bij de Tsjetsjeense Republiek. Enige tijd later werd u telefonisch bedreigd door een onbekende man die eiste dat u zou terugkeren naar huis. Daarop besloot u om het land te verlaten. Uw neef Y. (...) regelde uw reis. Op 15 december 2018 nam u in Moskou het vliegtuig naar België. Uw huidige echtgenoot zou u opwachten aan de luchthaven in Zaventem en u meenemen naar Frankrijk. U was van plan om daar asiel aan te vragen. Na uw aankomst op de luchthaven in Zaventem werd u door de politie echter ondervraagd over uw reismotieven. Toen u gezegd werd dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw reismotieven en u het land niet binnen mocht, diende u op dezelfde dag nog een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: een kopie van enkele bladzijden uit uw internationaal paspoort, een kopie van uw vliegtuigtickets, de akte van uw eerste huwelijk, de geboorteakte van uw dochter, uw echtscheidingsakte, de akte van uw huwelijk met uw huidige echtgenoot, kopieën van schriftelijke getuigenissen van twee collega's, van een buurvrouw, en van uw vader met bijgevoegde kopieën van hun interne paspoorten, een kopie van een attest van de mensenrechtenorganisatie "Moedersbezorgdheid" met kopieën van het intern paspoort en de werkkaart van een medewerkster, een kopie van een attest van de mensenrechtenorganisatie "Vereniging van Kaukasische volkeren", een kopie van een medisch attest van uw vader, kopieën van een klacht die door uw moeder ingediend werd bij het parket in Grozny, het antwoord van het parket van Grozny, en het antwoord van het parket van Khasavyurt, kopieën van de klacht die u indiende bij de politie en het antwoord van het parket van Kasbekovsky district, en een medisch attest op uw naam.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal is namelijk gebleken dat u door een vrouwelijke medewerker gehoord wenste te worden (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, vraag nr. 3.6). Om aan deze noden op passende wijze tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal gehoord door een vrouwelijke protection officer en werd u ook bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de Belgische autoriteiten hebt misleid door valse informatie te verstrekken met betrekking tot uw reismotief, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Uit de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats die in uw hoofde door de Dienst Vreemdelingenzaken werd genomen, is namelijk gebleken dat u tegenover de grenspolitie op de luchthaven in Zaventem verklaard had dat u om toeristische reden naar België was gekomen. U kon echter geen reisvoorbereiding of toeristische informatie voorleggen. U kon ook geen hotelreservatie tonen. Uit de informatie aangaande uw visumaanvraag bleek bovendien dat uw visum omwille van een professionele activiteit werd aangevraagd, terwijl u verklaarde geen vaste job te hebben. U bleek ook de firma die volgens uw visumaanvraag zou optreden als gastheer niet te kennen noch kon u enige band met deze firma aantonen.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd nadat u bij de politie klacht had ingediend tegen drie mannen die u probeerden aan te randen in het café waar u werkte. Uw aanranders bleken drie hooggeplaatste politiefunctionarissen van de Tsjetsjeense Republiek te zijn. Daarna werden u en uw ouders meerdere keren bedreigd door onbekende personen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat het feit dat u na uw aankomst in België valse verklaringen afgelegd hebt aangaande uw reismotief al een negatieve indicatie vormt voor uw algemene geloofwaardigheid. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal dat uw neef Y. (...) via kennissen voor u een visum geregeld had. U beweerde verder niets te weten over dit visum. U stelde dat het de bedoeling was dat uw huidige echtgenoot, die in Frankrijk woont, u na uw aankomst op de luchthaven in België zou opwachten. U zou vervolgens samen met hem naar Frankrijk verder reizen om daar asiel aan te vragen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 6, 15). Toen u vervolgens gevraagd werd wat er gebeurd was op de luchthaven van Zaventem, verklaarde u dat u tijdens de controle door de politie vragen werden gesteld, maar dat u niet wist wat u moest zeggen. Toen u vernam dat u zou teruggestuurd worden naar uw land van herkomst, diende u een verzoek om internationale bescherming in (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 6). Deze verklaringen stemmen echter niet overeen met de informatie afkomstig van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarnaar hoger reeds werd verwezen. Hieruit blijkt namelijk dat u tegenover de grenspolitie duidelijk verklaard had dat u om toeristische redenen naar België was gekomen. U legde uit dat u van plan was om samen met een vriend Brussel te bezoeken. U zou negen dagen in een hotel verblijven (zie beslissing tot vasthouding van de Dienst Vreemdelingenzaken). Toen u vervolgens met deze verklaringen geconfronteerd werd en u gevraagd werd waarom u dan niet meteen een verzoek om internationale bescherming had ingediend, maar integendeel aanvankelijk nog verklaard had dat u om toeristische redenen naar België kwam, kon u hier geen uitleg voor geven (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 6), wat toch weinig overtuigend is.

Verder legde u enkele weinig overtuigende verklaringen af aangaande de klacht die u tegen uw aanranders bij de politie indiende, wat toch de oorzaak was van uw verdere vervolgingsproblemen. Zo is het vooreerst uiterst merkwaardig te noemen dat u op het politiebureau, waar u naartoe werd gebracht na de poging tot aanranding door drie voor u onbekende personen, van een politiemedewerker zomaar de namen te horen kreeg van uw aanranders (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 8). U verklaarde toch dat deze politiemedewerker u er van bij het begin al van probeerde te overtuigen om geen klacht in te dienen tegen uw aanranders en u zelfs geld aanbood als u het niet zou doen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 8). U stelde dat uw aanranders ook niet naar het politiebureau gebracht werden, maar dat u gezien hebt dat ze na de aankomst van de politie op de plaats van het incident meteen met een andere wagen werden weggevoerd (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 7, 13). U haalde voorts aan dat de politie ook onmiddellijk de camerabeelden van het incident meenam uit het café (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 7). Tenslotte verklaarde u nog dat uw twee collega's die getuige waren van het incident enkele dagen later ontslagen werden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 9). Hieruit blijkt toch duidelijk dat de autoriteiten absoluut wilden vermijden dat uw aanranders beschuldigd konden worden van een misdrijf. Het is dan ook weinig logisch dat de politie u de namen van deze personen dan zomaar zou geven zodat u ze in uw klacht kon noteren. U legde de door u ingediende klacht en het antwoord van het parket ook voor. Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten kan bovendien nog gewezen worden op enkele eigenaardigheden waardoor afbreuk gedaan wordt aan de bewijswaarde ervan. Zo staat in het document van uw klacht al verkeerdelijk vermeld dat het incident plaatsvond op 18/07/2018, terwijl u zelf verklaarde dat het op 08/04/2018 was en deze datum ook onderaan hetzelfde document vermeld staat bij uw handtekening. Verder wordt in het betreffende

document aanvankelijk melding gemaakt van drie onbekende personen, waarna dan meteen de namen van deze personen wel opgegeven worden, wat toch wel een eigenaardige formuleringwijze is. U verklaarde dat u na het indienen van deze klacht ook nog naar het ziekenhuis gegaan bent om uw verwondingen te laten vaststellen met de bedoeling om nog een medisch attest toe te voegen aan uw klacht (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 4, 8). U legde dit medisch attest ook voor. Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud echter gevraagd werd naar welk ziekenhuis u gegaan bent, kon u hier niet spontaan op antwoorden, maar las u dit voor uit het attest (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 4), wat weinig overtuigend overkomt en ook afbreuk doet aan de bewijswaarde van dit document.

Bovendien legde u nog enkele onaannemelijk vage en incoherente verklaringen af met betrekking tot de vervolgingsproblemen die u en uw ouders gekend hebben omwille van de klacht die u tegen uw aanranders ingediend hebt waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal dat medewerkers van de ordediensten op 30 april 2018 de eerste keer uw ouderlijk huis zijn binnengevallen waarna u naar Moskou gevlucht bent. U stelde vervolgens aanvankelijk dat de ordediensten ook na uw vertrek naar Moskou nog meerdere keren naar uw ouderlijk huis zijn gekomen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 9). Onmiddellijk daarna beweerde u dan weer dat u eigenlijk enkel zeker wist dat ze op 6 november 2018 nog waren teruggekomen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 10). U stelde ook niet te weten of uw ouders na uw vertrek uit het land nog problemen gekend hebben (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 10-11). In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal had u daarentegen echter duidelijk verklaard dat uw vervolgers tot op heden nog altijd naar uw ouderlijk huis komen (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, vraag nr. 3.5). U stelde voorts dat uw moeder naar aanleiding van de inval in uw ouderlijk huis op 6 november 2018 een klacht heeft ingediend bij de Tsjetsjeense Republiek. U legde deze klacht alsook de antwoorden van de verschillende parketten voor. U wist echter niet eens bij welke instantie uw moeder precies klacht had ingediend (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 12). U verklaarde voorts dat uw ouders zich naar aanleiding van deze vervolgingsproblemen ook tot meerdere organisaties gewend hebben. U legde attesten voor van twee van deze organisaties. U kon slechts van één van deze organisaties spontaan de naam vermelden. De naam van de andere organisatie las u af van het attest. Behalve dat het om mensenrechtenorganisaties gaat, kon u verder geen concrete informatie geven over deze organisaties. U stelde enkel dat de medewerkers van deze organisaties geprobeerd hebben om uw ouders te helpen. Toen u vervolgens gevraagd werd wat ze dan concreet gedaan hebben, kon u hier in het geheel ook geen informatie over geven (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 5). Hierdoor wordt ook afbreuk gedaan aan de bewijswaarde van de voorgelegde documenten. U stelde nog dat u tijdens uw verblijf in Moskou telefonisch bedreigd werd waarna u onmiddellijk besloot om het land te ontvluchten. Behalve dat u dacht dat het ook in november was, enige tijd na de inval bij uw ouders op 6 november, kon u niet verder preciseren wanneer u opgebeld werd (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 11).

Tot slot is het feit dat u in september 2018 voor de burgerlijke stand gehuwd bent met uw huidige echtgenoot, zoals ook blijkt uit de door u voorgelegde huwelijksakte, maar moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde ernstige vervolgingsvrees vanwege enkele hogere Tsjetsjeense overheidsfunctionarissen die volgens uw verklaringen toch banden hebben met de lokale autoriteiten in Dagestan. U stelde dat u na de huiszoeking bij uw ouders eind april 2018 uit vrees voor uw vervolgers onmiddellijk vertrokken bent naar Moskou waar u gedurende ongeveer acht maanden ondergedoken leefde bij een neef. U verklaarde dat u in Moskou niet buitenkwam en dat u ook enkel met de telefoon van uw neef naar uw ouders durfde te bellen. U beweerde namelijk dat u bang was dat uw vervolgers u ook in Moskou zouden terugvinden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 9, 10, 11). Gezien deze verklaringen is het dan ook weinig aannemelijk dat u tijdens deze onderduikperiode een dergelijk groot risico zou nemen door te huwen voor de burgerlijke stand in uw dorp Kalininaul waar u officieel geregistreerd was. U beweerde weliswaar dat u niet ter plaatse bent gegaan, maar dat het huwelijk door een ambtenaar van de burgerlijke stand via videoconferentie voltrokken werd (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 3). Deze uitleg is echter weinig overtuigend, aangezien u op die manier, hoe dan ook, toch onder de aandacht van de autoriteiten kwam.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de

rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. De kopie van enkele bladzijden uit uw internationaal paspoort, de kopie van uw vliegtuigtickets, de akte van uw eerste huwelijk, de geboorteakte van uw dochter, uw echtscheidingsakte, de akte van uw huwelijk met uw huidige echtgenoot, bevatten louter persoonsgegevens en gegevens betreffende uw reisweg naar België die hier niet direct in twijfel getrokken worden. De schriftelijke getuigenissen van uw twee collega's, van een buurvrouw, en van uw vader kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas niet ondersteunen, aangezien dergelijke getuigenissen afkomstig van familieleden en/of kennissen subjectief van aard zijn en er geen objectieve bewijswaarde aan gehecht kan worden. Het medisch attest van uw vader kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin herstellen. In het attest wordt namelijk geen melding wordt gemaakt van de oorzaak van de verwondingen van uw vader of van de omstandigheden waarin hij deze verwondingen zou opgelopen hebben. Bovendien vermeldt het attest ook niet wanneer uw vader precies voor verzorging in het ziekenhuis werd opgenomen. Uit dit medisch attest blijkt dan ook niet dat er enig direct verband zou bestaan met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Met betrekking tot dit medisch attest en de andere door u voorgelegde documenten waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie, kan er nog op gewezen worden al deze documenten louter kopieën betreffen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat er in de noordelijke Kaukasus een hoge graad van corruptie heerst en dat er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten op zich al bijzonder relatief.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het verbod van willekeur, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het “*fair play-beginsel*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.3. De Raad merkt verder op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 57/6 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongelooftwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en dat de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Verzoekende partij duidt er verder op dat steeds dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan verzoekende partij zelf.

2.2.6.2. De Raad beaamt dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk dienen te leiden tot de ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* heeft verwerende partij echter vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij gelet op (i) haar valse verklaringen na haar aankomst in België aangaande haar reismotief; (ii) haar weinig overtuigende verklaringen aangaande de klacht die zij tegen haar aanranders bij de politie indiende; (iii) verschillende vaststellingen die de bewijswaarde van de door haar voorgelegde documenten in verband met haar problemen ondermijnen; (iv) haar vage en incoherente verklaringen met betrekking tot de vervolgingsproblemen die zij en haar ouders gekend hebben omwille van de klacht die zij tegen haar aanranders ingediend heeft; en (v) de vaststelling dat zij in september 2018 voor de burgerlijke stand in haar dorp Kalinaul is gehuwd met haar huidige echtgenoot, hetgeen niet in overeenstemming te brengen is met haar beweerde ernstige vervolgingsvrees vanwege enkele hogere Tsjetsjeense overheidsfunctionarissen die volgens haar verklaringen banden hebben met de lokale autoriteiten in Dagestan. Aangezien voormelde bevindingen allen betrekking hebben op essentiële elementen van het weergegeven asielrelaas zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissing te gronden. De Raad merkt verder eveneens op dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op de uitgebreide verklaringen die verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft afgelegd. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partij zelf, spreekt bijgevolg voor zich.

2.2.7.1. Verzoekende partij meent dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat niets wordt onderzocht en dat verwerende partij zich ertoe heeft beperkt tot “*de bewering dat uit de door verzoekster ingediende asielaanvraag geen gegronde vrees zou blijken*”. In de bestreden beslissing wordt ten onrechte geargumenteed dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas, terwijl er voor het overige geen onderzoek is gebeurd. Dat er verder “*zomaar wordt geponeerd alsof de verklaringen van verzoekster op een aantal punten niet aannemelijk zouden zijn, dan wel niet geloofwaardig dan wel niet zouden overeenstemmen met de werkelijkheid, terwijl de verklaringen van verzoekster betreffende haar problemen in het land van herkomst, wel degelijk waarheidsgetrouw zijn*”. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij zich geenszins tot een dergelijke feitenbevinding kan beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht. Integendeel, alles berust op “*eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten*”. Verzoekende partij meent dat dit alles indruist tegen de beginselen van behoorlijk bestuur en dat er tevens een duidelijk gevaar voor willekeur optreedt.

2.2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteen heeft gezet waarom er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.14. – en dat er geenszins sprake is van “*eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten*”. Verzoekende partij preciseert overigens niet welke gegevens verkeerd werden geïnterpreteerd en wat de precieze impact zou zijn van deze zogenaamde eenzijdige interpretatie.

2.2.8.1. In verband met haar valse verklaringen na haar aankomst in België aangaande haar reismotief, betoogt verzoekende partij dat haar verzoek om internationale bescherming geenszins kan geweigerd worden op basis van haar verklaringen die zij aflegde bij haar binnenkomst in België. Immers hebben een visum en een verzoek om internationale bescherming een totaal verschillend voorwerp en “*net zoals de melding dat er sprake is van ernstige problemen in het land van herkomst er niet kan toe leiden dat er een visum wordt verstrekt, kunnen ook professionele of toeristische redenen niet leiden tot een positieve beslissing van het CGVS*”.

2.2.8.2. De Raad bemerkt vooreerst dat in dit verband in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekende partij enerzijds tijdens haar persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar neef Y. via kennissen voor haar een visum geregeld had, dat zij verder niets wist over dit visum, dat het de bedoeling was dat haar huidige echtgenoot, die in Frankrijk woont, haar na haar aankomst op de luchthaven in België zou opwachten, dat zij vervolgens samen met hem naar Frankrijk verder zou reizen om daar asiel aan te vragen, dat – gevraagd naar wat er gebeurd was op de luchthaven van Zaventem – aan haar tijdens de controle door de politie vragen werden gesteld, maar dat zij niet wist wat zij moest zeggen, en dat toen zij vernam dat zij zou teruggestuurd worden naar haar land van herkomst, zij een verzoek om internationale bescherming indiende, terwijl anderzijds uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat zij tegenover de grenspolitie in Zaventem

duidelijk verklaard had dat zij om toeristische redenen naar België was gekomen, dat zij van plan was om samen met een vriend Brussel te bezoeken en dat zij negen dagen in een hotel zou verblijven. In de bestreden beslissing wordt tevens gemotiveerd dat verzoekende partij met deze verklaringen geconfronteerd werd en gevraagd werd waarom zij dan niet meteen een verzoek om internationale bescherming had ingediend en integendeel aanvankelijk nog verklaard had dat zij om toeristische redenen naar België kwam, doch dat verzoekende partij hiervoor geen uitleg kon geven.

De Raad is van oordeel dat bovenstaand verweer van verzoekende partij geenszins kan verklaren waarom zij bij haar aankomst in België ten aanzien van de grenspolitie in Zaventem valse verklaringen aflegde over haar reismotief en niet meteen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Immers wordt verzoekende partij op zich niet verweten dat zij gereisd heeft met een toeristisch visum, doch wel dat zij nagelaten heeft bij haar aankomst in België gewag te maken van haar intentie om een verzoek om internationale bescherming aan te vragen en daarentegen ook tegenover de Belgische grenspolitie verklaarde dat zij om toeristische redenen naar België was gekomen.

De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat het feit dat verzoekende partij na haar aankomst in België valse verklaringen heeft afgelegd aangaande haar reismotief een negatieve indicatie vormt voor haar algemene geloofwaardigheid.

2.2.9.1. Verder erkent verzoekende partij dat zij niet op alle vragen heeft kunnen antwoorden doch heeft zij in de mate van het mogelijke geantwoord op de gestelde vragen. Zij bemerkt evenwel dat zij onder zeer zware druk stond gezien de dreiging om terug naar haar land van herkomst te worden gestuurd. Gezien deze nakende repatriëring vreesde zij dat de door haar afgelegde verklaringen in handen zouden vallen van de Russische autoriteiten.

2.2.9.2. De Raad wijst er evenwel op dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven, inclusief de gevolgde vluchtroute en de gebruikte reisdocumenten geen details betreffen. De argumentatie van verzoekende partij dat zij onder zeer zware druk stond gezien de dreiging om terug naar haar land van herkomst te worden gestuurd doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Zij het volledigheidshalve opgemerkt dat verzoekende partij geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar psychische toestand haar ervan zou weerhouden volledige, coherente en consistente verklaringen af te leggen.

Wat betreft nog de door verzoekende partij opgeworpen vrees dat de door haar afgelegde verklaringen in handen zouden vallen van de Russische autoriteiten, duidt de Raad er evenwel op dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Verder bemerkt de Raad dat een beroep op internationale bescherming net inhoudt dat verzoekende partij niet zou worden gerepatriëerd in geval van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, waardoor net verwacht mag worden dat verzoekende partij de door haar voorgehouden problemen zo correct en volledig mogelijk zou weergeven teneinde zulke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in haar hoofde aannemelijk te maken. Zij het ten slotte nog opgemerkt dat nergens door verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud gewag werd gemaakt van enige terughoudendheid omdat zij ervoor zou vrezen dat haar verklaringen in de handen van de Russische autoriteiten zouden vallen. Dit argument is derhalve evenmin van aard om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.10.1. Voorts benadrukt verzoekende partij dat haar verklaringen inzake de poging tot aanranding waarvan zij het slachtoffer werd, en de navolgende klacht, door verschillende stukken worden ondersteund. Echter werden deze stukken ten onrechte nooit op hun merites gecontroleerd.

2.2.10.2. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd wordt waarom aan de door verzoekende partij bijgebrachte stukken inzake haar problemen geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht en deze stukken dan ook niet van aard zijn de door haar voorgehouden problemen aan te tonen. Meer bepaald worden vooreerst door verwerende partij verschillende eigenaardigheden vastgesteld met betrekking tot de door verzoekende partij voorgelegde stukken: *“Zo staat in het document van uw klacht al verkeerdelijk vermeld dat het incident plaatsvond op*

18/07/2018, terwijl u zelf verklaarde dat het op 08/04/2018 was en deze datum ook onderaan hetzelfde document vermeld staat bij uw handtekening. Verder wordt in het betreffende document aanvankelijk melding gemaakt van drie onbekende personen, waarna dan meteen de namen van deze personen wel opgegeven worden, wat toch wel een eigenaardige formuleringwijze is. U verklaarde dat u na het indienen van deze klacht ook nog naar het ziekenhuis gegaan bent om uw verwondingen te laten vaststellen met de bedoeling om nog een medisch attest toe te voegen aan uw klacht (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 4, 8). U legde dit medisch attest ook voor. Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud echter gevraagd werd naar welk ziekenhuis u gegaan bent, kon u hier niet spontaan op antwoorden, maar las u dit voor uit het attest (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/01/2019, p. 4), wat weinig overtuigend overkomt en ook afbreuk doet aan de bewijswaarde van dit document.” Daarnaast worden in de bestreden beslissing in verband met de door verzoekende partij bijgebrachte stukken nog volgende vaststellingen gedaan: “De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. De kopie van enkele bladzijden uit uw internationaal paspoort, de kopie van uw vliegtuigtickets, de akte van uw eerste huwelijk, de geboorteakte van uw dochter, uw echtscheidingsakte, de akte van uw huwelijk met uw huidige echtgenoot, bevatten louter persoonsgegevens en gegevens betreffende uw reisweg naar België die hier niet direct in twijfel getrokken worden. De schriftelijke getuigenissen van uw twee collega’s, van een buurvrouw, en van uw vader kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas niet ondersteunen, aangezien dergelijke getuigenissen afkomstig van familieleden en/of kennissen subjectief van aard zijn en er geen objectieve bewijswaarde aan gehecht kan worden. Het medisch attest van uw vader kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin herstellen. In het attest wordt namelijk geen melding wordt gemaakt van de oorzaak van de verwondingen van uw vader of van de omstandigheden waarin hij deze verwondingen zou opgelopen hebben. Bovendien vermeldt het attest ook niet wanneer uw vader precies voor verzorging in het ziekenhuis werd opgenomen. Uit dit medisch attest blijkt dan ook niet dat er enig direct verband zou bestaan met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Met betrekking tot dit medisch attest en de andere door u voorgelegde documenten waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie, kan er nog op gewezen worden al deze documenten louter kopieën betreffen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat er in de noordelijke Kaukasus een hoge graad van corruptie heerst en dat er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten op zich al bijzonder relatief.” De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om voormelde vaststellingen *in concreto* te weerleggen, waardoor deze onverminderd overeind blijven. Uit het voorgaande blijkt dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten wel degelijk onderzocht werden door verwerende partij, doch dat, gelet op voormelde vaststellingen, terecht besloten wordt dat aan deze documenten geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar de algemene situatie in haar land van herkomst, wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit

hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.*

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”

De Raad stelt vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden bijgebracht die van aard zijn voormelde motivering in een ander daglicht te stellen. Zij beperkt zich immers tot de verwijzing naar *“de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, en meer specifiek naar de situatie van Tsjetsjeense vrouwen”*, doch benadrukt de Raad dat verzoekende partij afkomstig is uit de republiek Dagestan.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal in het transitcentrum Caricole d.d. 22 januari 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de

beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT